

PASHĀ SVĒTKI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 11:1–10; Mih. 6:8; 2. Moz. 12:1–30; 1. Kor. 5:7; 2. Moz. 13:14–16; Ebr. 11:28.

ATMIŅAS PANTS:

“Un notiks, kad jūsu bērni jums prasīs: kas jums tā par kalpošanu, – tad atbildiet: tas ir Pashā upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem aizgāja garām Ēģiptē, kad Viņš sita ēģiptiešus, bet saudzēja mūsu namus” (2. Moz. 12:26, 27).

Tuvojas desmitā un pēdējā mocība. Tiek sniegts pēdējais brīdinājums; ir jāpieņem galīgais lēmums. Tas tiešām ir dzīvības un nāves jautājums. Uz spēles ir likta ne tikai atsevišķu cilvēku dzīvība, bet veselu ģimeņu un visas tautas labklājība. Faraons un viņa ierēdņi kļūs atbildīgi par daudzu cilvēku likteni – vai nu dzīvība, vai nāve. Viņa attieksme pret dzīvo Israēla Dievu noteiks ne vien viņa paša, bet arī viņa tautas nākotni.

Kā mēs jūtamies un ko mēs darām, kad mūs nomāc apstākļu smagums un mums ir jāizvēlas nākamais solis un virziens, izvēle, kas var lielā mērā ietekmēt daudzu citu dzīvi, ne tikai mūsu pašu?

Dievs ir vairāk nekā gatavs dot mums gudrību, izpratni un spēku darīt to, kas ir pareizi (1. Kor. 1:30, Fil. 2:13). Tomēr problēma ir tā, ka mūsu pašu spītīgā sirds ne vienmēr vēlas darīt to, kas ir pareizi, mēs gribam atteikties to darīt. Stāstā par izešanu no Ēģiptes viena cilvēka atteikšanās pakļauties Dievam, pat neskatoties uz pārliecinošiem pierādījumiem, izraisīja traģēdiju daudziem citiem, un tā tas bieži vien notiek arī šodien.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. augustā.

Vēl viena mocība

Pravietis Amoss paziņo, ka “Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem” (Am. 3:7), un ar pravieša Mozus starpniecību Viņš atklāja faraonam, kas notiks tālāk. Faraonam tika dots vissvinīgākais brīdinājums. Tas būs taisnīgs spriedums lepnumam, ekspluatācijai, vardarbībai un elkdievībai, kas izraisīja visas šīs nelaimes Ēģiptē.

Izlasi 2. Moz. 11:1–10. Kādu brīdinājumu Dievs izteica, pirms tika īstenots spriedums Ēģiptei? _____

_____

Dievs Ēģiptei deva laiku – trīs tumšas dienas (2. Moz. 10:23) – pārdomāt nesenos notikumus un to nozīmi. Viņš arī sniedza pēdējo nepārprotamo brīdinājumu, pēdējo iespēju rīkoties pareizi.

Bet 2. Moz. 11:8 lasām, ka Mozus “aizgāja no faraona lielās dusmās”. Kāpēc Mozus aizgāja dusmīgs? Visticamāk, tāpēc, ka viņš saprata – desmitā mocība skars daudzus nevainīgus cilvēkus, un tā būs liela traģēdija vienīgi faraona sirds cietības dēļ.

Arī skaitlis desmit ir nozīmīgs Bībeles simbolikā. Tas apzīmē pilnību vai pabeigtību. (Pārdomājiet desmit baušļus kā dievišķā morāles likuma pilnīgu atklāsmi.) Desmit ēģiptiešu mocības norāda uz pilnu Dieva taisnību un atmaksu.

Dievs ir Tiesnesis, un Viņš ir pret lepnumu, netaisnību, diskrimināciju, augstprātību, ekspluatāciju, nežēlību un savtīgumu. Viņš ir cietēju, vardarbībā cietušo un vajāto pusē. Dievs rīkosies taisnīgi, kas patiesi ir viena no Viņa mīlestības izpausmēm. (Sk. Ps. 2:12, Ps. 33:5, Ps. 85:11, Ps. 89:14, Ps. 101:1, Jes. 16:5, Jer. 9:24.)

Arī mums ir jācenšas būt gan mīlošiem, gan taisnīgiem. Tomēr mēs tā vai citādi varam iekrist galējībās. “Mīlestības” vārdā mēs pieveram acis pret netaisnību, pret rīcību, kas būtu jālabo. Vai nu arī mēs varbūt rīkojamies taisnīgi, bet auksti, it kā taisnība būtu no tērauda. Neviena galējība nav pareiza. Tā vietā ideāls būtu šāds: “.un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt Sava Dieva priekšā” (Mih. 6:8).

Ja mēs nevaram noturēt perfektu līdzsvaru (ko mēs tiešām nevaram), kāpēc labāk ir kļūsties uz žēlastības, nevis taisnības pusi? Vai tiešām tā ir labāk? _____

_____

Pashā svētki

Izlasi 2. Moz. 12:1–20. Kādus īpašus norādījumus Dievs dod Mozum un Āronam, pirms Israēls atstāj Ēģipti? _____

Varētu sagaidīt, ka Dievs pamācīs Mozu un Āronu, kā organizēt iziešanu no Ēģiptes, proti, kā nodrošināt bēgšanu, īpaši veciem cilvēkiem, mātēm ar maziem bērniem, dzīvniekiem utt. Tā vietā Dieva norādījumi ir pārsteidzoši – Viņš izstāsta, kā svinēt Pashā svētkus. Citiem vārdiem sakot, galvenā uzmanība tiek pievērsta Kunga, kurš gatavojas viņus izglābt, pielūgsmei. Viss pārējais nāks savā laikā.

Katrai ģimenei bija jāsatavojas jērs, neko neizmetot. Katram bija jāapēd sava porcija, un, ja ģimene nevarēja apēst visu jēru, maltīte bija jāturpina kopā ar citu ģimeni.

Izlasi 2. Moz. 12:13, 14. Ko Kungs grasījās darīt viņu labā, kad pienāca pēdējā mocība? Ko tas viss simbolizē? _____

Iziešana no Ēģiptes bija jāsvin regulāri katru gadu, ne tikai kā pagātnes notikuma piemiņa par to, ko Dievs bija darījis viņu senču labā, bet arī kā Dieva atbrīvošanas akta aktualizēšana pašreizējās paaudzes labā. Tai bija jābūt jaunai pieredzei katrai paaudzei.

12. un 13. pants izskaidro Pashā svētku nozīmi: dievišķais iznīcināšanas spriedums “pāries pāri” israēliešiem; tāpēc viņiem bija jāpiemin “Pashā svētki”. Ebreju valodā Pashā nosaukums ir “Pesah”, no darbības vārda, kas nozīmē “pāriet”. Šis vārds ir divu vārdu savienojums “pāriet” un “pāri”, jo izpostīšana pagāja garām tām israēliešu mājām, uz kuru durvju stabiem bija jēra asinis, dzīvības un pestīšanas zīme.

Pasā svētkiem bija jāatgādina ikvienam israēlietim par Dieva varenajiem un žēlsirdīgajiem darbiem Savas tautas labā. Šie svētki palīdzēja nostiprināt viņu nacionālo identitāti un reliģisko pārliecību.

Kāpēc ir tik svarīgi vienmēr atcerēties labo, ko Dievs tev ir darījis pagātnē, un paļauties, ka Viņš darīs tev labu arī turpmāk? _____

“Pesah”

Izlasi 2. Moz. 12:17–23. Kāda loma šo jauno svētku svinēšanā ir asinīm? _____

Šo svētku galvenais elements ir upurētā dzīvnieka asinis. Tie, kas piedalījās šajos svētkos, nokautā jēra asinis bija uztriepuši uz savu māju durvju stenderēm. Tādā veidā viņi demonstrēja savu ticību Dievam, ticot, ka Viņš tos atbrīvos no mocībām, ko piedzīvos tie, kam durvis nebūs klātas ar asinīm.

Cik spēcīga evaņģēlija izpausme!

Pashā jēram bija jābūt bez vainas, jo tas norādīja uz Jēzu Kristu, “Dieva Jēru, kas nes pasaules grēkus” (Jņ. 1:29). Dzīvnieka asinīm bija izšķiroša nozīme – tās simbolizēja aizsardzību un bija dzīvības zīme nāves brīdī.

“Un asinis lai ir jūsu glābšanas zīme tajos namos, kuros jūs mītat; kur Es redzēju asinis, Es iešu jums garām, un pār jums nenāks tas sods, kas nomaitā, kad Es sitīšu Ēģiptes zemi” (2. Moz. 12:13).

Viss evaņģēlijs bija saistīts ar Pashā svinēšanu, jo tas norādīja ne tikai uz brīvību no verdzības un došanas uz Apsolīto zemi, bet arī uz Jēzus Kristus upuri par mūsu grēkiem un Viņa nopelnu, kas attiecās uz visiem, kas ir klāti ar Viņa asinīm.

Gadsimtus vēlāk, atskatoties uz šiem svētkiem, Pāvils rakstīja: “Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Jūs taču esat neraudzēti; jo arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts – Kristus” (1. Kor. 5:7).

Raugu izmantoja dažādu veidu mīklas pagatavošanai. Kad tas pirmo reizi minēts Bībelē, tas ir saistīts ar neraudzētās maizes pagatavošanu israēliešu iziešanas no Ēģiptes priekšvakarā. Raugs bija jāizmet no viņu mājām (2. Moz. 12:8, 15–20; 2. Moz. 13:3–7). Šajā konkrētajā kontekstā raugs bija grēka simbols (1. Kor. 5:6–8), tāpēc to nedrīkstēja lietot Pashā svētku laikā visu nedēļu.

Neraudzētā maize ir bezgrēcīgā Mesijas simbols, uzvarot visus kārdinājumus un atdodot Savu dzīvību par mums (Jņ. 1:29, 1. Kor. 5:7, Ebr. 4:15). “Īzaps”, kurš tika iemērcēts asinīs, simbolizēja Dieva šķīstījošo žēlastību (Ps. 51:7). Īsāk sakot, visā Pesahā tiek atklāts Jēzus pestīšanas darbs.

Ko tas, ka grēka izpirkšanai bija vajadzīgas Jēzus, paša Dieva, asinis, māca mums par to, cik grēks ir patiešām slikts? _____

Nododot lāpu tālāk

Dziesminieks stāsta, kā mūsu bērni var iepazīt Dievu un Viņa mīlestības pilno gādību: “Paaudžu paaudzes slavēs Tavus darbus un paudīs Tavu varu” (Ps. 145:4, ESV). Ģimenēm ir jāstāsta citām ģimenēm par Dievu, par Viņa brīnišķajiem darbiem un Viņa mācībām, lai Bībeles zināšanas nodotu nākamajai paaudzei.

Izlasi 2. Moz. 12:24–28. Kāda svarīga doma šeit izteikta? _____

Vecāki bija pirmie skolotāji Israēlā, un viņiem bija jāstāsta par izešanu saviem bērniem. Tas nebija jāstāsta tikai kā vēsturisks notikums, bet gan kā viņu pašu pieredze, pat ja tas noticis sen. Svinot šos svētkus, viņiem bija jāidentificējas ar saviem senčiem un šis stāsts bija jāizdzīvo vēlreiz, lai to aktualizētu. Tēvs teica: “Es biju Ēģiptē, es redzēju ēģiptiešu dievu sakāvi un Ēģiptes postus, un es tiku atbrīvots.” 2. Mozus grāmatā divreiz tiek uzsvērts, kā vecākiem jāatbild uz savu bērnu jautājumiem par Pashā svētkiem (sk. 5. Moz. 6:6–8 un 2. Moz. 13:14–16).

Ir vērts atzīmēt, ka israēlieši joprojām atradās Ēģiptē, kad viņiem lika svinēt atbrīvošanu no Ēģiptes. Tad šie svētki bija ticības darbs. Saņēmusi norādījumus, “tauta noliecās Dieva priekšā un pielūdza” (2. Moz. 12:27) savu Pestītāju, un tad viņi sekoja Pashā norādījumiem.

5. Mozus grāmatā israēliešiem ir atgādināts nest šo stāstu tālāk tā, lai klausītāji spētu to uztvert kā savu ceļojumu. Pievērsiet uzmanību šī stāsta kolektīvajam noskaņojumam, kā arī uzsvaru uz pašreizējo pieredzi: “Un tev jāatbild un jāsaka Tā Kunga, sava Dieva, priekšā: mans ciltstēvs bija aramiešu klejotājs, un viņš nogāja uz Ēģipti un mita tur kā svešinieks ar nedaudz ļaudīm, kas tur pieauga par varenu, stipru un lielu tautu. Bet ēģiptieši darīja mums ļaunu, tie mūs apspieda un mums uzlika smagus darbus, un tad mēs sākām brēkt uz To Kungu, savu tēvu Dievu, un Tas Kungs paklausīja mūsu balsij un ieraudzīja mūsu bēdas, mūsu grūtumu un mūsu nomāktību; un Tas Kungs mūs izveda no Ēģiptes ar stipru roku un ar izstieptu elkoni, ar lielām izbailēm, ar zīmēm un brīnumiem; un Viņš mūs ir vedis uz šo vietu un mums ir devis šo zemi – zemi, kur piens un medus tek” (5. Moz. 26:5–9).

Turklāt, atstāstot un pārstāstot Pashā svētkus (vai jebkurus citus notikumus svētajā vēsturē) saviem bērniem, vecāki lielā mērā paši sev atgādinātu, ko Dievs ir darījis viņu un tautas labā. To stāstīt runātājam bija tikpat liels ieguvums, cik klausītājiem.

Dievišķais spriedums

Izlasi 2. Moz. 12:29, 30 par to, kā Dievs Ēģiptē nogalināja pirmdzimtos. Kāpēc Dievs pievērsās pirmdzimtajiem? (Sk. arī Ebr. 11:28.) _____

Pēdējā Ēģiptes mocība nāca pār pirmdzimtajiem. Tas bija dievišķs spriedums visiem Ēģiptes dieviem un visām ģimenēm, kas pielūdza šos viltus dievus, kas bija nevērtīgi elki un atspoguļoja pašu cilvēku kaislības, vēlmes un bailes.

Kā apliecina iepriekšējās mocības, šie elki nespēja glābt cilvēkus. Viņu nevērtīgums bija vēl acīmredzamāks tagad, desmitās mocības laikā, kas nu radīja vislielākās sekas.

“Visā Ēģiptes zemē tika iznīcināts katra nama lepnums. Gaisu pildīja sērojošo kliedzienu un vaimanas. Ķēniņš un galminieki stāvēja bāli, viņu kājas drebēja, visus pārņēma briesmīgas izbailes.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 280. lpp.)

Faraons pārstāvēja Ēģiptes augstāko varu un dievu, un viņa pirmdzimtais dēls tika uzskatīts par dieva dēlu. Izīda bija dieviete, kas aizsargāja bērnus; Heketa bija dieviete, kas apmeklēja sievietes dzemdībās, un Mins bija vairošanās dievs. Bez tiem bija arī vairāki ēģiptiešu auglības dievi. Visi šie dievi bija bezspēcīgi salīdzinājumā ar dzīvo Kungu. Mozus saka: “Kas ir tāds kā Tu, ak, Kungs! Kas ir tāds kā Tu starp dieviem, varens Savā svētumā, bijājams Savā godībā, brīnumu darītājs!” (2. Moz. 15:11) Jetrus vēlāk liecināja: “Tagad es zinu, ka Tas Kungs ir lielāks par visiem dieviem; jo Viņš jūs izglābis, kad tie kļuva lieli savā garā” (2. Moz. 18:11).

Saskaņā ar 2. Moz. 1. nodaļu ēģiptieši bija nogalinājuši jaundzimušos Israēla dēlus pēc faraona pavēles, lai vājinātu israēliešus, pakļautu un pazemotu tos. Tagad Dieva sods piemeklē Ēģiptes pirmdzimtos dēlus. Ko cilvēki sēj, to pļaus.

Mūsu lēmumi un uzvedība rada sekas. Un sāpīgā patiesība, ko mēs visi esam piedzīvojuši, ir tāda, ka mēs vieni paši neciešam no savas nepareizās rīcības sekām. Cieš arī citi, dažkārt daudzi citi, pat nevainīgi cilvēki. Tāda ir grēka būtība.

Kādā veidā jūs esat cietuši no citu grēkiem? Vai arī kā citi ir cietuši no jūsu grēkiem? Kāda ir mūsu vienīgā cerība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasiet Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Pashā svētki” (273.–280. lpp.).

“Pashā svētkiem vajadzēja kļūt gan par atceri, gan simbolisku norādījumu, ne tikai atgādinot notikumus Ēģiptē, bet vērsot uzmanību uz gaidāmo lielo atbrīvošanu, ko veiks Kristus, atsvabinot Savus ļaudis no grēka jūga. Upura jērs attēloja “Dieva Jēru”, kas ir mūsu vienīgā atpestīšanas cerība. Apustulis saka: “(..) jo arī mūsu Lieldienas Jērs ir par mums upurēts, proti – Kristus” (1. Kor. 5:7). Ar Pashā jēra nokaušanu vien nepietika; tā asinis vajadzēja slačīt uz durvju aplodām, rādot, kā dvēselei jāpielieto Kristus nopelns. Mums jātic, ka Viņš mira ne tikai par pasaules grēkiem, bet par katru no mums personīgi. Mums jāpieņem salīdzinošā upura spēks.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 277. lpp.)

Līdz šai dienai ticīgas ebreju ģimenes visā pasaulē svin Pashā svētkus, Pesahu. Viņiem ir tas, ko sauc par “Pashā sederu” (“seder” nozīmē “kārtība/vienošanās”), kura laikā viņi stāsta izešanas notikumus un pēc tam bauda īpašu maltīti kopā ar ģimeni. Apbrīnojami, ka šī tradīcija saglabāta burtiski kopš izešanas no Ēģiptes! Tikai septītās dienas sabats, ko arī ievēro ticīgie ebreji, sniedzas vēl dziļākā senatnē.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. *Kā mēs varam saprast Kunga “taisnīgumu”, nogalinot pirmdzimtos, no kuriem daudzi noteikti bija “nevainīgi”? Kā mēs varam to savienot ar spēcīgo Dieva mīlestības realitāti? Padomājiet arī par Plūdiem. Kā mēs to skaidrojam?*
2. *Ko nozīmē simboliskais teiciens, ka ticīgie ir aplāti ar Jēzus asinīm un ka Viņa asinis attīra viņus no visām viņu netaisnībām?*
3. *Izlasī šādus vārdus: “Kristus sekotājiem jādalās Viņa piedzīvojumos. Tiem Dieva Vārds jāatzīst un jāuzņem sevi tā, lai tas kļūtu par dzīves un rīcības noteicošo spēku. Ticībā uz Kristu tiem jāpārveidojas Viņa līdzībā un jāatstaro Viņa dievišķās īpašības. [...] Kristus Garam un darbiem jākļūst par Viņa mācekļu garu un darbiem.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 278. lpp. Kā mēs ļaujām Kristum mūsos darīt to, kas šeit rakstīts?*